

Luku 1. Huokaisin. Ei tästä tule mitään. En pysty lukemaan, koska minua häiritsee. Hetki sitten minulle tuli tunne, että jokin kutsuu minua äänettömästi alakertaan. Jokin.. jokin muu kuin ihminen. Olisiko se..? ajatus käväisi mielessäni ja katsoin huoneeni oveen laskien kirjan kädestäni. Nousin seisomaan ja astelin huoneeni ovelle avaten sen. Sitten kurkkasin parvelta alakertaan, josta tuo omituinen äänetön kutsu oli lähtöisin. Ooh..! Kyllä! Minut on ollaan tultu hakemaan! Silmäilin kahta miestä -honteloa ja jykevää-, jotka seisoivat isäni edessä, ihailien. Saatoin aistia heidän sisällään nuo villit, vapautta rakastavat olennot, jotka odottivat levottomina vapauteen pääsyä. Tuo levottomuus.. nielaisin. Saatoin tuntea kuinka siinä oli hipaus hermostuneisuutta. Se ei taatusti johdu isästäni, jotain muuta on tekeillä. Katsoin isääni, joka seisoi ärtyneen näköisenä. Voi ei, tuo ei tiedä hyvää.. ".. joten olisiko tämä mahdollista?" jykevä mies tiedusteli asiallisesti. Isäni lattoi kädet puuskaan. "Ei! Hän pysyy ihmisenä ja sillä selvä!" tämä sanoi käskävällä äänellä. Jykevä mies nyökkäsi kunnioittavasti. "Selvä on, herra. Kunnioitamme päätöstänne, mutta kuten te tavat tunnette, tulimme vain-" "Rutiinikäynille. Se on jo selvä. Kadotkaa jo", isäni keskeytti miehen. Mies nyökkäsi. "Niin. Hyvää yötä, herra." Isä tuhahti ja miehet kääntyivät kumartaen kunnioittavasti. "Mutta.." isä pysäytti miehet. "Jos te rakit näyttäydyste maillani, saatte haulikosta." Miehet poistuivat omakotitalosta ja minä käännyn harppoen huoneeseeni. Hitot, minä pysyn enää ihmisenä tai saati täällä. Avasin huoneeni ikkunan, josta puhalsi kasvoilleni viileää yö ilmaa. Loikkasin talon terassin katolle, josta kipusin alas nurmikolle paloportaita pitkin. Lähdin harppomaan nurmikkoa pitkin ja silmäilin hämärää metsän rajaa, jossa ei näkynyt hahmoja. He ovat jo taatusti kaukana.. huokaisin. Noh, enköhän löydä taatusti jonkun lauman jäsenen, jos haahuilen metsässä. Lauma kumminkin liikkuu laajalla alueella. Ei aikaakaan kun saavuin metsän rajalle ja silmäilin metsää, mutta turhaan. He eivät edes jääneet odottamaan minua. Törkeää.. "Me odotimme teitä", miehen ääni sanoi ja käännähdin äänen suuntaan. Siinähän miehet astelivat luokseni. "Rohkea veto, Alfia-neiti", hontelo mies sanoi. "Isäsi taitaa suuttua." Tuhahdin. "Suuttukoot. En minä välitä. Vaikka hän uhookin kuin mikäkin, eihän voi satuttaa kärpistäkään. Saisin vain arestia ja mukavat huudot päälle", selostin. "Olen joutunut elämään tuossa pehmustetussa vankilassa koko helvetin elämäni, lukuunottamatta koulua! En kestä sitä enää! Haluan vapautta!" "Ou, siinäpä oiva syy liittyä laumaamme, neiti", hontelo mies naurahti. "Niin, mutta teillä ei mene hyvin laumassa, jos olen oikeassa?" tiedustelin. "Ah! Siinäpä puhuu aito Täysverinen!" hontelo iloitsi, mutta se päättyi jykevän miehen vakavaan katseeseen. Jykevä mies katsoi minuun huokaisten. "Niin, ei mene hyvin. Koko lauma on sulkenut halun taistella vastaan ja on nyt vain aistien vietävänä. Äläkä käsitä väärin. Me emme ole verenhimoisia, vaan erittäin hermona nykyisestä tilanteesta. Viime aikana on ollut todella stressaavaa.." "Voi ei. Miksi?" ihmettelin. Olin siis aistinut oikein. "Kaksi kuukautta sitten alfamme, Gilroy, nukkui pois ja tilalle nousi hänen villi ja vallanhimoinen poikansa, Danton, ja se, että Gilroy halusi kuolla, sokeerasi laumaa aivan tarpeeksi, eikä, noh, tilanne ole helpottanut sen jälkeen.." jykevä mies kertoi. "Miten.. sellainen voi päästä edes alfaksi?" ihmettelin pienesti järkyttyneenä. "Gilroylla oli neljä lasta, kolme poikaa ja yksi tyttö. Nuorimmat eivät olleet vielä alfa-iässä, eikä kukaan muukaan laumasta ollut valmis ottamaan virkaa vastaan, joten Gilroy antoi aseman vanhimmalle pojalleen, Alexanderille, mutta heti Gilroyn kuoleman jälkeen Danton haastoi veljensä kaksintaisteluun. Taistelu jatkui tunteja ja lopulta Danton seisoi enää pystyssä, hänkin enää hädin tuskin. Alexander selvisi myös taistelusta, vaikka olikin uupunut ja Danton sai alfan viran", jykevä mies kertoi. "Jos tilanne on huono vieläkin, niin eikö Danton ota veljeltään edes neuvoja?" kysyin. "Ei, koska Alexander on kadonnut. Kukaan meistä ei tiedä mitä hänelle on käynyt. Jotkut väittävät, että hänet on tapettu, mutta jonkin taas, että karkoitettu", hontelo mies

sanoi mystisellä äänellä. "Vou, tuo kuulostaa ihan selvit- "Et voi selvittää sitä. Et missään nimessä. Dantonin veli on unohdettu ja sitä ei saa nostaa esille, varsinkaan alfan kuullen", jyrkevä mies sanoi vakavalla äänellä. Nyökkäsin. "Selvä. Kiitos, että sanoit, koska kai nyt en itse älyäisi, että Alexanderista ei saa puhua", ristin käteni. "Minä vain vitsailin!" "Niin, anteeksi, Alfia-neiti", jyrkevä mies pyysi anteeksi. "Minua vain hermostuttaa.. sinun puolestasi.." "Voi, ei sinun tarvitse. Kyllä minä pärjään", sanoin. "Suojelevainen tosikko", hontelo mies sanoi naurahtaen osoittaen miestä vieressään. "No, näköjään. Muuten, mitkä ovat teidän nimenne? Te tiedätte minun nimeni, joten te olette.." tiedustelin. "Ah! Tietenkin!" hontelo mies sanoi. "Olen Nolan ja tässä on veljeni Diesel. Olemme Joseph Lunalion poikia!" "Lunalio? Vau! Oliko niin, että teitä veljeksiä on kolme?" kysyin. "Te olette minusta upea suku- Kumminkin miehet menivät hiljaisiksi ja vakaviksi. "Mitä? Sanoinko jotain väärää?" ihmettelin. ".. Kiitos kehuista, mutta veljemme on kääntänyt selkänsä meille.." Dieselin sanojen alla kiehui laava, joka oli valmis purkautumaan ja se sai ihoni kananlihalle. "Mi.. miksi?" kysyin ja silmäilin miehiä. Diesel tuijotti maata kiristellen leukapieliään ja puristaen kätensä nyrkkiin. Nolan laski käden veljensä olalle ja katsoi minuun tuskaisin silmin. "Emme.. voi puhua siitä.. Asia on sen verran tuore.. Anteeksi, Alfia-neiti", Nolan pahoitteli. "Ei! Älä pahoittele! Älä missään tapauksessa!" sanoin. "Itse tein tyhmästi kun menin kyselemään..." "Anteeksi, mutta minun on mentävä..!" Dieselin ääni kupli raivosta ja hän marssi syvemmälle pimeään metsään. "Jotkut kestävät paremmin.." Nolanin ääni oli hiljainen. "Miten sinä kestät.." kysyin ja mies katsoi minuun. "Tuohon on paha vastata. Minä vain kestan ja Diesel ei taas niin hyvin. Hän tarvitsee vain aikaa.." Nolan huokaisi. Nyökkäsin ja vilkaisin talolle muistaen, että isähän voi ilmestyä ovelle haulikko kädessä milloin vain. "Tuota.." katsoin Nolaniin. "Ehkä miedän olisi parasta lähteä, ellet halua haulikosta.." "Ah! Niin tietenkin! Kävely vai selässä? Ihminen vai susi?" Nolan ehdotteli ja katsoin miestä kysymysmerkki pään päällä. "Oho.. Paljon vaihtoehtoja.." hymyilin. "Totta kai Alfia Dentellä on oltava vaihtoehtoja!" Nolan sanoi ja virnisti poikamaisesti. "Olet kultainen. Valitsen.. hm.. suden selässä", vastasin. "Selvä on, Alfia-neiti!" Nolan sanoi ja alkoi riisua paitaansa. Katseeni kiinnittyi useisiin vatsan ja rinnan alueella oleviin arpiin ja moniin umpeituneisiin ja punertaviin haavioihin. Nuo ovat tuoreita... nielaisin. Kun älysin, että mies riisuu housunsa, käänsin kasvot äkkiä punehtuen. "Voisitko ottaa vaatteeni sitten?" Nolan kysyi ja nyökkäsin pitäen katseeni toisaalla. Pian kuului suhahdus ja tunsin lämpimän hengityksen käsivarressani. Käännyin ja siinä edessäni seisoj melkein henkilöauton kokoinen vaaleanruskea susi, joka tarkasteli minua kirkkaan oransseilla silmillään varovaisesti. "Oih! Olet söpö!" ihailin ja susi nosti päätään häntää heiluttaen. Ristin käteni. "Taisit luulla etten ole nähnyt yhtään sutta?" Nolan katsoi maahan ja teki päällään pienen nyökkäävän eleen. "Totta kai olen! Olihan isoisäni ihmisusi", hymyilin ja susi nosti päänsä haukahtaen pienesti. "Mutta joo, mennään ennen kuin isäni huomaa, että olen poissa", sanoin napaten vaatteet ja astelin Nolanin vierelle. Tämä kumartui, jotta pääsin kipuamaan hontelon suden selkään. Kun olin selässä, Nolan suoristui. Upotin käteni tuuheaan turkkiin ja otin tukevan otteen. "No niin, mennään", sanoin ja susi lähti astelemaan syvälle metsään. Pian asleleet nopeutuivat ja metsän puut vain vilahtelivat ohitseemme. Viileä yöilma silitti ihoani kun liisimme yössä kohti lauman pesää. Nolan hidasti vauhtiaan kun näköpiiriin ilmaantui puiden takaa heikosti valaistuja hirsisiä mökkejä. Vau, he asuvat siis ihan taloissa. Minäkö luulin, että he asuvat kuin sudet, eli onkaloissa ja kallion koloissa.. Olenpa minä vähä tietoinen. Noh, siitä voin syyttää isääni joka piti minua kotona vankina.. Nolan pysähtyi erään hirsimökin taakse ja kumartui. Lakeuiduin selästä ja Nolan nappasi vaattensa sylistäni ja tassutteli puskan taakse. Kurkkasin uteliaisuuttani mökin takaa ja katselin ruohotonta pihaa, jonka reunoilla oli muitakin valaistuja

hirsimökkejä. Sivumalla mökkien takana kohosi hirsitä tehty ylväs, yön pimeydessä hohtava huvila, joka kieli väistämättä kelle se kuului. Alfalle. Aivan varmasti. Tunsin hellän hipaisun olkapäässäni ja käännähdin. Nolan seisoj siinä vaatteet taas päällään. "Vien sinut alfan luokse. Pysy lähelläni", Nolan sanoi ja olin aistivinani hermostuneisuutta hänestä. "Tule." Lähdin seuraamaan solakkaa miestä, joka katseli ympärilleen jännittyneenä, mutta varmana. Vilkuilin itsekä ympärilleni heikosti valaistua pihaa. Kaikkien mökit olivat etuoven edessä valaistuja, mutta osien sisäpuoli oli jo pimeä. Taisi täällä asua perheitäkin. Olin kuullut huhua, että muiden kuin alfojen pennut tapetaan ja sehän on niin oikeassa susi laumassa. Okei, nämä ovat myös oikeita susia, mutta myös puoliksi ihmisiä. He sovittivat varmaankin ihmisten ja susien arvot sopiviksi yhteen, ainakin oletan niin.. Kello on vasta yhdeksän, joten en usko, että kukaan ei-perheellinen pariskunta tai yksilö ole tähän aikaan nukkumassa ellei heillä sitten ole lapsia. Mutta tämä paikka, vaikka onkin yö.. Tämä vain tuntuu niin kodikkaalta, vaikka saavuin tänne vasta.. Todella omituista. Minusta tuntuu ensimmäistä kertaa elämässäni kuin olisin todella.. tullut kotiin. Olen tullut taas kotiin monen vuoden jälkeen.. Katsoin edellä kävelevään Nolaniin. "Nolan", sanoin. Mies katsoi minuun. "Niin?" "Tämä on outoa, vaikka saavuimme tänne vasta.. Niin, minulla on jo nyt kodikas olo.." sanoin hymyillen katsellen hiljaisia hirsimökkejä. "Niin, ymmärrän sinua. Olet Puhdasverinen ja sinun kotisi on täällä", Nolan sanoi pieni hymynpoikanen huulillaan, kunnes hän katsoi vakavoituen vasemmalle. Pysähdyin Nolanin vierelle ja katsoin samaan suuntaan. Pihan poikki, meitä kohti, asteli kaksi hilpeästi naurahtelevaa miestä. Askeleet horjuivat hiukan ja puhe sammalsi pienesti. Voi, voi, he ovat humalassa.. "Oh, kas, kas.." lyhyempi mies sanoi huomattuaan meidät. "Miksi kakara toi ihmispuhdasverisen tänne? Ei hän se käy päinsä! Ei kakaralla ole hiekkalaatikkoa enempää kokemusta!" Nolan oli hiljaa kiristellen suupeliään ja katsoi maahan. He taisivat viitata Nolanin hoikkaan vartaloon, joka sai hänet -toden totta- näyttämään todella nuorelta. Miehet taisivat muutenkin olla ylempi arvoisia kuin hän, mutta ei tuollainen haukkuminen käy päinsä vaikka onkin humalassa. "Me lähdimme veljeni kanssa hakemaan Alfia Denteä Danton-herran pyynnöstä, jos ette sattuneet tietämään, arvon Päälliköt", Nolan saneli tynnellä äänellä, vaikka näkyi todella selvästi, että häntä ärsytti nuo juopuneet miehet. "Alfia Dente?" Nyt pidempi mies avasi sammaltavan suunsa. "Eikä.. Mitä hittoa sinä teet täällä?" Nyt miehet katsoivat minuun. "Niin. Mitä lellitty kakara tekee täällä metsän keskellä?" lyhyempi mies kysyi. "Eipäs haukuta uutta jäsentämme, Päälliköt", käheä, mutta asiallinen miehen ääni sanoi oikealta. "Oh.. Onko hän tulossa laumaamme..." pidempi mies ihmetteli. "Anteeksi.." Sitten miehet perääntyivät. Katsoimme käheä äänisen miehen suuntaan, joka oli harmaantunut, mutta hänestä huokui arvovaltaa. Mies tarkasteli minua harmailla silmillään, joissa ei näkynyt iloa, vain tasaisen harmaata. Nolan kumarsi pienesti. "Ei teidän olisi tarvinnut tulla, Theodor-herra. Olin tuonut hänet sinne itsekä." "Halusin vähän jaloitella kun on mahdollisuus", mies hymyili lempeästi, mutta hymy ei ulottunut silmiin asti. Nolan nyökkäsi. "Noh, luovutan sitten Alfia-neidin teille, jos se käy. Minun on etsittävä veljeni." "Se on jo selvää. Mene vain", Theodor sanoi. "Nähdään taas, Alfia-neiti", Nolan sanoi ja hymyili poikamaisesti. "Nähdään", sanoin nyökäten ja Nolan poistui talojen taakse. Katsoin Theodoriin hymyillen pienesti. "Olet huolissasi, mutta älä nyt. Olet turvallisissa käsissä", Theodor sanoi. "Vien sinut nyt Danton-herran luokse, jotta hän tietää sinun saapuneen. Katsomme missä nukut ja päätämme sitten aamulla Opettajasi ja yövyt sitten tulevaisuudessa hänen kanssaan." Nyökkäsin. "Um, selvä.." "No niin, mennäänpä", Theodor sanoi ja lähdimme kohti alfan taloa. Theodor katsoi minuun. "Minä anna sinulle vinkin." "Niin?" kysyin katsoen mieheen. "Suosittelen, että et puhu turhia tai ärsytä ketään. Niin, ja ole hiljaa siitä mitä ikävää täällä näetkin", Theodor sanoi vakavana. "Miten niin?" kysyin. "Entä jos

jotakuta hakataan..!" "Siitä ei puhuta ellei Danton-herra puutu asiaan", Theodor vastasi. "Miksi en voi puhua?" ihmettelin. "Olet uusi ja sinua pidetään heti vasikkana jos kerrot heti mitä näet. Usko pois, tieto kulkee täällä nopeasti." "Selvä, mutta miksi me oikein ummistaa silm-" "Olen pahoillani, mutta tällaista täällä on ja sen mukaan on eletävä", Theodor keskeytti minut. Uuden tiedon saattamana hän näyttikin siltä, että sulki ainakin silmistään ylimääräisen, luultavasti ne ikävät asiat, ja jatkoi elämäänsä kuin mitään ei olisi tapahtunut. Häntä taatusti painoi lauman tilanne, niin henkisesti kuin fyysisesti. Aivan varmasti. Miten minä tulen jaksamaan täällä..? Miten..? Käsi ilmestyi olalleni ja katsoin Theodoriin. "Voit puhua minulle tai Nolanille. Sinun ei tarvitse olla meille hiljaa, koska meistä tieto ei etene." Madalsin ääntäni. "Mutta mistä minä tiedän luottaa teihin..? Tai kehenkään?" Theodor hymyili pienesti. "Kyllä sinä tiedät. Seuraa vain vaistojaasi." Vaistoja.. maistelin sanaa mielessäni. Katsoin iäkkääseen mieheen. "Miten?" "Kyllä sinä tiedät miten. Se kyky on sinulla luonnostaan. Olethan Puhdasverinen. Aistit sutemme ja se jos mikä kertoo kehen voi luottaa. Ne pedot ovat luonteemme puhdas ilmentymä." Katsoin miestä silmät suurina. "Oikeasti? Olen aina vain pääällimmäistä tunnetta tulkinnut.." "Katsopa syvemmälle ensi kerralla", Theodor hymyili pienesti. "Ei tainnut sinulla olla opettajaa kotona?" "Ei, äiti kuoli kun olin pieni ja hän oli Ihmispuhdasverinen ja isäni ei pidä ollenkaan ihmissusista. Isoisäni oli ihmissusi, mutta kuoli kun olin seitsemän", selostin huokaisten. "Vai, että sellaista. Otan osaa." Nyökkäsin. "Kiitos." "Toivotavasti saat hyvän ja kärsivällisen Opettajan", Theodor sanoi. "Miten niin kärsivällisen?" ihmettelin. "No, että hän jaksaa kertoa sinulle kaiken tiedon ja olet selvästikin utelias. Kaikki eivät pidä siitä", Theodor vastasi. "No, toivotaan, että saan kärsivällisen opettajan", hymyilin pienesti. "Ja minun on varmaan hillittävä uteliaisuuttani?" "Kyllä, koska se käy monen hermoille", Theodor vastasi. Astelimme talojen välistä kohti pienellä kukkulalla olevaa huvilaa kohti, joka huokui arvovaltaisuutta. Talo oli valaistu, mutta liikehdintää ei näkynyt. Mahtoikohan Danton asua yksin vai asuiko alfanaaras hänen kanssaan. No, miten lie. Näen sen sitten. Kukkulan juuresta lähti puiset rappuset kohti huvilaa, joita pitkin lähdimme astelemaan. Theodor katsoi minuun. "Älä sitten ihmettele", tämä sanoi ja kyyristi selkäänsä ja alkoi yllättäen kävellä kuin rampa, nilkuttaen vasenta jalkaansa hiukan. Tällaista siis täällä, ajattelin.